

متن پرسش

سلام خدمت شما استاد بزرگوار: ببخشید استاد، چند وقتی هست گرفتار نوعی فکر خیلی بد و وحشتناک شدم، فکری که نوعی توهین به دین میشه، که حتی نمیخوام به زبان بیارم، استاد این فکر زندگی منو مختل کرده، هیچ کاری نمیتونم بکنم، از هیچ چیزی نمیتونم لذت ببرم، من چندین سال بود هر شب قرآن میخوندم، الان توی این چند وقت با استرس قرآن میخونم، پاهام میلرزه، استاد نمیدونم وسواس فکری هست یا شیطان داره به شدت آزارم میده، فکر می‌کنم خدا به خاطر این فکر وحشتناک سخت مجازاتم میکنه و نمیخوام آدم بدی باشم، همه ی وجودم درد شده، و با هیچ کس نمیتونم راجع بهش صحبت کنم، فقط میخوام خودم رو بکشم که دیگه از دست این فکر راحت بشم، حتی نمیدونم از کجا اومد به یکباره، ولی نمیخوام یک وقت این فکر غلبه کنه و مسلمانی ام را بگیره، استاد برای آخرین امید ها به شما مراجعه کردم که راهکاری بهم بدین تا شاید از شر این افکار خلاص بشم، فقط با یک نفر صحبت کرده بودم و ایشون گفتند چون داری در یک مرحله ای پیش میری شیطان آزار میرسونه، چون در زمان قبل از این فکر صوت های معاد شما رو گوش می‌دادم، واقعا خودم حس می‌کردم تغییری هرچند کوچک داره ایجاد میشه، نمیدونم شایدم با گناه های خودم این فکر زشت ایجاد شده، ولی خواهش می‌کنم کمکم کنید استاد، واقعا مستاصل شدم و حاضر جانم را بدم ولی خوب بشم، ۱۱ تا چهار قل هم خوندم، ولی نمیدونم ... دیگه خیلی دارم ناامید میشم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: این تنها مشکل جنابعالی نیست. این قصه روح بشر جدید است که برای هرکس به نوعی ظهور می‌کند و در این رابطه بنده در سال اخیر بیشتر از قبل با رفقای که در این نحوه از حضور وارد شده‌اند، روبرو شده‌ام. نه! قصه، قصه دیگری است و آن این‌که بنا است در جهانی بسی گشوده‌تر با هستی خود روبرو شویم، وگرنه در دل حرکات مذهبی و فعالیت‌های دینی به بودنی که وسعت ما را با انسانیت انسان‌ها یگانه کند، نمی‌رسیم. در این رابطه پیشنهاد اولیه آن است که جزوه «شهید حاج قاسم سلیمانی؛ سزای از اسرار تاریخی ما» را مطالعه فرمایید و این شروعی است برای درک انسانیت گسترده انسان‌ها تا همان کس و کسانی که نزدیک‌ترین‌ها به شما هستند و دورشان می‌پنداریم، به نحوی دیگر نزدیکی و نزدیک‌تر بودنشان را بیابید. ما در این مرحله از انقلاب در جهانی دیگر باید حاضر شویم و این‌جا است که بیش از آن‌که شرایط را تغییر دهیم، باید در خود دیگری خود را حاضر کنیم. بنابراین جای یأس نیست، جای امیدواری و پایداری بیشتر است در راهی که از طریق

انقلاب اسلامی پیش آمده است. در محضر شهدا حاضر شوید و به آنها قول دهید ما راهی را که با شما در پیش گرفته‌ایم، آمده‌ایم که بگوییم تا آخر هستیم. نسبت به معارف عمیق قرآنی نیز حساس باشید تا جهانی بسی گسترده‌تر در مقابل‌تان گشوده شود، جهانی که به گفته معظم رهبری به قلّه‌ها نظر بیندازیم. موفق باشید